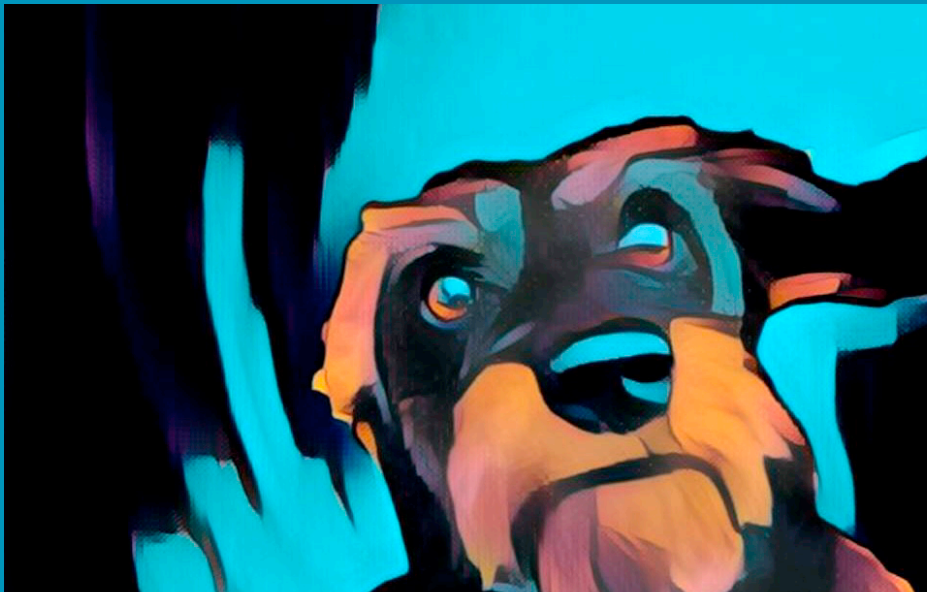

Sari Ahonen

Ninni ja neuvokas Nipsu

Ninni

ja

neuvokas Nipsu

Ninni

ja

neuvokas Nipsu

Sari Ahonen

© Sari Ahonen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-330-888-6

”Moikka!” Ninni huusi ja juoksi koulun ovesta ulos hymy korvissa. Vapaus. Tältä se maistui: loputtomalta!

Syysloman paras hetki oli meneillään: perjantai klo 14.16 ja koulu oli loppunut minuutti sitten. Ei haitannut yhtään, vaikka taivas oli harmaa ja ilman kosteusprosentti ainakin 99. Ei haitannut, vaikka pyörän takakumi oli puhki ja piti kävellä kotiin. Tietoisuus edessä olevasta viikon lomasta melkein irrotti jalat maasta, hän vaikka lentäisi kotimatkan! Jari-ope ei ollut antanut läksyjäkään, sanoi vaan, että nauttikaa lomasta.

Ja sen Ninni aikoi totisesti tehdä. Eilen illalla ennen nukahtamista hän oli tekstannut peiton alla parhaalle ystävälleen Sohville, ja he olivat tehneet huimia lomasuunnitelmia. Lopulta äiti oli takavarikoinut puhelimen parkkiin

keittiön pöydälle. Tänään pitkällä välitunnilla Ninni ja Sohvi olivat kuitenkin hioneet suunnitelman valmiiksi: Sohvi tulisi lomalla Ninnille yökylään ja tytöt pitäisivät hauskaa.

Niinpä Ninni kiiruhti kotiin hyväntuulisena Anna Puu nappikuulokkeissa pipon alla soiden. Lits läts roiskui viimeöinen sadevesi iloisesti lätäköissä.

Lauantaiaamu valkeni aurinkoisena. Ninni heräsi alakerasta kuuluvaan mäyräkoira Nipsun vingahteluun. Isä oli laittamassa Nipsulle ruokaa eikä koira millään olisi jaksanut odottaa joka-aamuista nappula-raejuustoannostaan.

Ninnin mielestä Nipsun nappulat haisivat pilaantuneelta kalalta ja oksennukselta, mutta Nipsu ei tiennyt parempaa. Se olisi voinut syödä itsensä kuoliaaksi lohinnappuloista. Kerran se oli sen melkein tehnytkin, kun avaamaton säkki oli vahingossa jäänyt lattialle ja Nipsu oli yksin ollessaan päivän aikana repinyt reiän säkkiin ja kaivautunut sinne. Äiti oli löytänyt iltapäivällä onnellisen ja piereskelevän luolakoiran säkin vierestä makaamasta.

Ninni nousi, nappasi kylpytakin tuoilta, sujautti punaiset, vihaisella linnunnaamalla koristellut tohvelit jalkaansa ja valui raput alakertaan. Keittiöstä kuului rouske ja olohuoneen sohvan nurkasta pahaenteinen örinä. Jälkimmäisen Ninni tiesi kuuluvan suosittuun peliin, jota hänen ekaluokkalainen veljensä pelasi isän tabletilla. Äänistä päätellen zombien hyökkäys ei ollut kaukana.

”Voi eiiii!” Niklas huusi epätoivoisena.

”Kävikö huonosti?” Ninni kysyi samalla, kun etsi jääkaapista mehua.

”Arvaa! Voi kakka!”

”No niin, aika”, isä sanoi mennessään keittiöstä kahvimukin kanssa olohuoneeseen. Hän halusi lukea aamun lehdet tabletilta. Oikeastaan hän oli lukenut jo perinteiset sanomalehdet, mutta oli pakko lukea vielä muutama digilehti.

Ninnin ja Niklaksen isällä oli jatkuva tiedonjano. Ja jos hän ei lukenut lehtiä, niin sitten kirjoja. Kirjat hän sentään luki paperisina. Hän kuulemma piti niiden tuoksusta ja siitä, miten mukava niiden kanssa oli istuskella vaikkapa kahvilassa tai työmatkabussissa.

Ninni ymmärsi isäänsä. Hänenkin mielestään kirja oli paras paperisena. Mikään ei ollut niin ihana kuin lämmin, pehmeä pökkari, jonka kanssa saattoi ryömiä peiton alle lauantai-iltapäivänä. Kirja tuoksuikin tarinoilta. Ja sen kanssa oli mukava nukahtaa, paitsi silloin kun se kopsahti suoraan nenälle.

Aamupala oli loman alkamisen kunniaksi tavallista runsaampi. Isä innostui paistamaan munia ja pekonia, Ninni siivutti kurkut ja tomaatit, Niklas kattoi pöydän. Itselleen Niklas laittoi varmuuden vuoksi pizzalautasen, sillä hänellä oli valtava nälkä ja hän aikoi tehdä ahtamisennätyksen. Pakastimesta kaivettiin karjalanpiirakoita uuniin paistumaan. Koira odotti suu auki lieden edessä, jos vaikka paistinpannulta sattuisi putoamaan pekonia suoraan sen kitaan. Kun kaikki oli valmista ja he olivat asettumassa syömään, äiti ilmestyi keittiöön unesta raukeana.

Samassa ovikello soi. Ninni juoksi avaamaan oven.

”Huomenta”, tervehti Paavo, poika vastapäisestä talosta. Hänen äänestään kuului iloinen odotus, kun Ninni ilmestyi ovenrakoon.

”Huomenta.”

”Voitsä olla?”

”Syön just aamupalaa”, Ninni totesi vilkaisten keittiön suuntaan. ”Voin tulla kohta.”

”Mä ootan”, Paavo sanoi ja käveli tien toiselle puolelle omalle pihalleen. Hän kiipesi istumaan isolle kivelle, josta näki suoraan Ninnin keittiöön.

Ninnin syysloman riemua varjostaa luokkakaverin koiran katoaminen. Paikallislehti raportoi tapauksia olleen useampia. Ninni, Paavo ja Sohvi ryhtyvät toimeen ja päättävät etsiä Muurulan hävinneet karvakuonot apunaan uljas mäyräkoira Nipsu. Lumottu kirja raottaa jälleen salaisuuksiaan, ja hassut kanat aiheuttavat hämmennystä.

”Päässä tuntuu oudolta”, Ninni sanoi ja seiso paikallaan silmät kiinni. Koira haukkui pienen matkan päässä, se tuntui odottavan heitä. Yhtäkkiä Paavo henkäisi hänen vieressään kuuluvasti ja tarttui häntä olkapäästä. Ninnin oli pakko avata silmät. Mutta se mitä hän näki, ylitti hänen käsityskykynsä.”

11-vuotiaiden Ninnin ja Paavon sekä 12-vuotiaan Sohvin perustama Etsivätoimisto NPS tempautuu jälleen huimaan seikkailuun, jossa kysytään rohkeutta ja nokkeluutta sekä mäyräkoiran vainua.

Tämä on toinen seikkailu sarjassa Etsivätoimisto NPS ratkaisee.

